Mijn naam is Paul van Tongeren. Ik ben lid van het bestuur van de stichting Hart voor Hazenkamp; ik woon bovendien op [redacted] en ben dus de buurman van het terrein waarop het bestemmingsplan betrekking heeft.

Een van de grote problemen van onze samenleving is het kwijnende en momenteel bijna geheel verdwenen vertrouwen in de politiek. Dat geldt voor de landelijke politiek, maar in toenemende mate ook voor de lokale politiek. Vertrouwen is iets *tussen* partijen. Herstel van vertrouwen zal daarom altijd van twee kanten moeten komen. Als twee partijen elkaar niet meer vertrouwen, zal de eerste stap ter verbetering deze moeten zijn: *dat ze elkaar in ieder geval serieus nemen.*
U vraagt zich misschien af of ik wel weet wat het doel en onderwerp van deze inspraak is. Ja dat weet ik inderdaad. Maar ik ga niet alle punten herhalen die de stichting Hart voor Hazenkamp schriftelijk heeft ingebracht, of die u zijn toegestuurd door mijzelf en door verschillende andere bewoners in de wijk, burgers die de moed ondanks alles nog niet hebben opgegeven. Ik neem graag aan dat u – raadsleden – die brieven leest en serieus neemt. Ik wil mijn resterende minuten gebruiken voor een soort van samenvatting en conclusie die ik met vele anderen geneigd ben te trekken uit de hele gang van zaken die nu al tenminste 8 jaar duurt. Want

- als je je al die tijd inzet, samen met andere bewoners, om een zo goed mogelijke invulling te helpen geven aan het terrein dat een nieuwe bestemming moet krijgen, maar keer op keer merkt dat het uitgangspunt en de alles bepalende doelstelling van het gemeentebestuur niet het belang van huidige en nieuwe bewoners is, maar het wegwerken van een financieel probleem veroorzaakt door een veel te duur gekocht terrein;
- als je de buurt weet mee te krijgen in het plan voor woningbouw mits aangepast aan de wijk, en als je daartoe als stichting op eigen kosten door studenten een stedenbouwkundig plan laat uitwerken en compleet met maquette presenteert, en daarop geen enkele reactie krijgt van de kant van de gemeente;
- als je in de tijd dat het ROC-gebouw leeg staat en er een vluchtelingencrisis uitbreekt, je de wijk weet te verzamelen achter het voorstel om in het gebouw tijdelijk Syrische vluchtelingen onder te brengen en die opvang vanuit de wijk te ondersteunen, maar ook daarop geen enkele reactie krijgt van de kant van de gemeente aan wie je dat voorstel toestuurt;
- als je in een vergadering op het gemeentehuis, als antwoord op opmerkingen vanuit de buurt over het gebrek aan positieve respons op onze kritiek en vragen en voorstellen bij het door de ontwikkelaar voorgelegde plan, de wethouder als verweer hoort geven dat hij het terrein nu eenmaal niet aan de buurt heeft verkocht maar aan een ontwikkelaar;
- als je in de zienswijzennota moet lezen dat het voorstel vanuit de wijk om tenminste in- en uitrit van parkeerplaatsen en parkeergarage te splitsen om levensgevaarlijke situaties en enorme overlast op één plek te voorkomen, wordt afgedaan met de opmerking dat de suggestie wordt doorgegeven aan de ontwikkelaar, alsof die uit eigen beweging iets zal doen wat hem meer geld kost;

- als je ziet dat ook op tal van andere punten de zienswijzennota volstaat met het afschuiven van de verantwoordelijkheid voor problemen die wijkbewoners aandragen; ik verwijs naar schriftelijke reacties die u hopelijk zult lezen;
- als je na al deze ervaringen in de eerste opmerking van de zienswijzennota moet lezen dat de gemeente veel waarde hecht aan participatie en dat ook in dit geval het stappenplan dat daarvoor moet zorgen is doorlopen;

geachte leden van de gemeenteraad, dan *voel* je je niet alleen niet serieus genomen, dan *word* je niet serieus genomen.

Beste raadsleden, uw oordeel over dit bestemmingsplan en daarmee over de geschiedenis waarin het is tot stand gekomen, heeft ernstige gevolgen voor die vertrouwenscrisis waar zoveel over gesproken wordt. U zult daarin metterdaad een stap zetten – ik hoop in de goede richting, door het college opdracht te geven het plan bij te stellen in samenspraak met de wijk.